

David Baldacci

Dubbelspel

Vertaald uit het Engels door Miebeth van Horn
en Rosalyn van Moorselaar

A.W. Bruna Uitgevers

1

Travis Devine zat in de taxi naar het briefje te staren dat hij net in zijn jaszak had gevonden en vroeg zich af hoeveel minuten hij nog te leven had.

En hij had nog wel gedacht dat hij met een mok peperdure koffie en een goed boek eens een avond kon chillen na een missie waarin hij zijn leven diverse keren bijna was verloren.

En waarom lijkt het wel of ik nog steeds in vechtmodus ben terwijl ik geen uniform meer draag?

Devine was net teruggekeerd uit Maine, waar de meeste mensen heen gingen om te vissen, in de bergen te wandelen en om één te worden met de natuur. In plaats daarvan was hij in botsing gekomen met mensen die hem de grond in wilden trappen zonder een fatsoenlijke begrafenis.

Hij las de woorden nog eens na.

Leuk dat ik je toevallig tegenkwam op het vliegveld, ex-kapitein Devine. We hebben je de eerste twee keer niet te pakken gekregen. Maar je weet wat ze zeggen: drie keer is scheepsrecht, meestal. Dat kun je in elk geval hopen. We zien elkaar gauw weer. Dat beloof ik.

XOXO

De vrouw in de trein

De chauffeur van de taxi vanaf het vliegveld, een sikh met een grijze baard en met een *pagri* aan, wierp een blik op Devine en zei behulpzaam: ‘Hou uw kaart of telefoon maar naast het

scherm, meneer, en volg de instructies. Fluitje van een cent.’

Devine keek naar hem op, raakte met zijn telefoon het apparaat aan dat op het plastic scherm tussen voor- en achterbank gemonteerd zat en voltooide de transactie.

‘Ziet u, fluitje van een cent,’ zei de chauffeur.

‘Ja, fluitje van een cent.’

Devine stapte uit met zijn tas, zijn Glock, en zijn wantrouwen jegens alles en iedereen.

Een paar ogenblikken lang speurde hij rondom de omgeving af, zonder te weten waarnaar hij precies op zoek was, maar hij wist zeker dat het er was. Dat zij er was. Om te beginnen in de trein die als een adelaar door de Zwitserse Alpen gleed, vervolgens op duistere achterafwegen in moorddadig en stervenskoud Maine, en nu hier, op een steenworp afstand van de Amerikaanse hoofdstad.

Het had er veel van weg dat de vrouw uit de trein een beetje geobsedeerd met hem aan het raken was.

Devine liep het hotel binnen waar hij eerder een kamer had besproken, aangezien hij op dat moment geen vast adres had. Zijn bezigheden stonden een mens niet echt toe om ergens te wortelen, en dat gold ook voor zijn karakter. Mensen waren er meestal op uit om hem te vermoorden dan wel om hem te laten opdraaien voor deze of gene misdaad, en dus was hij zo’n beetje de slechtste huurder of buurman ter wereld. Maar als je iets had met langeafstandsschoten door een keukenraam of een staaf C4 onder de bloempotten bij de voordeur, dan had je aan hem een goeie.

Misschien moet ik gewoon stoppen met mijn pensioenverzekering, want dat haal ik toch niet.

Hij liep de balie voorbij tot hij de achteringang bereikte. Hij sloeg links af toen hij het dure gebouw uit was en begon harder te lopen. Doodsbedreigingen vroegen er bijna altijd om dat je je plannen omgooide, en hij had er geen behoefte aan om een makkelijk doelwit van zichzelf te maken. Sterker nog,

het reglement schreef voor dat je het zo lastig mogelijk moest maken. Anders zouden sommige mensen er weleens misbruik van kunnen maken.

Ondanks wat er in het briefje stond, hadden ze eigenlijk al drie keer geprobeerd hem te vermoorden, waaronder die eerste keer in de hogesnelheidstrein tussen Genève en Milaan. Dus dit was de vierde keer, en dat had meestal niets met scheepsrecht te maken, voor zover een gewelddadige dood al ooit iets met recht te maken had. En als ze er nu wel in slaagden hem te vermoorden, had dat naar Devines idee meer te maken met onhandigheid van zijn kant dan van hun vaardigheid.

Hij stuurde zijn baas Emerson Campbell een bericht om melding te maken van het dreigbriefje.

Campbell antwoordde onmiddellijk: *Blijf waar je bent, we komen je halen.*

Devine antwoordde: *Nee, ik kom naar jullie toe. Als ik het niet red, dan veel sterkte voor degene die me gaat vervangen. En in plaats van bloemen graag een donatie aan de Veteranenbond.*

Hij liep een kantoorgebouw in en nam de lift naar de veertiende verdieping, waar hij door de glazen wand neerkeek op alle nijverheid beneden. Als je op het slagveld tijd en ruimte kreeg, had je de gelegenheid om dingen in gedachten door te nemen, alle details die misschien belangrijk genoeg waren om er later voor te zorgen dat je in leven bleef. Maar als de kogels je om de oren vlogen en je het gevoel had dat je in het bonzende hart van een uitbarstende vulkaan zat, dan ging zijn voorkeur uit naar puur geluk boven hersenen en vakkundigheid. Maar hoe harder Devine werkte, hoe meer geluk hij leek te hebben, dus in dat opzicht was er wel zoiets als gerechtigheid, in een wereld die verder niet echt ergens op leek te slaan.

Devine zag stelletjes cafés of restaurants binnengaan; gezin-

nen op weg naar plekken waar gezinnen nu eenmaal altijd heen gaan; ploeteraars haastig op weg naar hun eerste, tweede, derde baan of bijbaantje; en mensen die rondhingen met hun sigaret of hun vape met vruchtensmaak. Maar niemand die eruitzag of ze zomaar iemand of hem in het bijzonder wilden vermoorden. En vanuit zijn standpunt bezien was dat echt heel jammer en een verspild uitstapje naar een hoog punt op het slagveld dat meestal allerlei antwoorden opleverde.

Hij nam de lift naar beneden en dacht intussen na over een plan hoe het nu verder moest. Halverwege omlaag had hij de flarden van zo'n plan bedacht. Toen de lift op de begane grond tot stilstand kwam, had hij een strategie geformuleerd die waarschijnlijk zo'n vijftig procent kans had om ook echt te werken. En dat nam hij op dat moment voor lief.

Hij bleef uit de lift staan kijken en begon met de *combat breath*: vier tellen inademen, dan vier tellen vasthouden, vier tellen uitademen en dan vier tellen vasthouden. Herhalen. Niet dat hij verwachtte dat hij meteen bij het verlaten van de lift zou moeten doden of gedood zou worden, maar zijn geest en zenuwen moesten gereset worden en die beheerste manier van lucht opsnuiven en loslaten zorgde daarvoor.

Devine stapte de lift uit en bedacht dat deze mensen voor hun brood moordden, net als hij in bepaalde opzichten. Hij had alleen aangenomen dat hij moreel gezien boven hen stond. Maar wie maakte dat echt uit? Dood was hoe dan ook dood, en de overwinnaars bleven achter om het verhaal helemaal op hun eigen manier te vertellen.

Hij hield een taxi aan, maar wuifde hem weer weg toen zijn waarschuwingssensoren begonnen te tintelen, al was dat misschien eenvoudigweg een kwestie van achterdochtig zijn. Je kon beter voorzichtig zijn dan dood. Hij liep een paar huizenblokken verder en keek vanuit weer een andere hotellobby naar de gebutste zilveren Honda die aan de overkant van de

straat halt hield in reactie op zijn verzoek om een Uber. De chauffeur zat aan de telefoon, misschien om alvast te checken wat er als volgende rit op zijn lijstje stond.

Terwijl hij bleef staan kijken, kwamen er twee mannen in beeld gekuierd, ieder aan een andere kant van de straat. De bobbel onder hun jasje wees op het wapen dat ze bij zich droegen. De hobbel tegen de achterkant van hun tailleband verried de aanwezigheid van een transponder die hun oordopjes met hun kronkelige draadjes aanstuurde, zodat ze met hun handen vrij konden communiceren.

Ze deden te hard hun best om cool en achteloos te doen en hielden hun blik ook braaf van elkaar afgewend. Maar hun wapens, hun communicatieapparatuur en de vloeiende synchroniciteit van hun bewegingen volstonden voor Devine om de conclusie te trekken dat ze samenwerkten met het vaste voornemen om een eind aan zijn leven te maken, tenzij de Amerikaanse president hier straks zou komen en zij deel uitmaakten van het vooruitgestuurde team van de geheime dienst. Maar ze zagen er niet legaal uit. Eerder als het tegenovergestelde.

Devine kreeg de bevestiging van die mogelijkheid toen hij de forse zwarte Lincoln-suv met rondom donkergekleurde ramen opmerkte die in zicht gleed als een slijmerige slang die zijn hol uit kwam gekropen op zoek naar een maaltje.

Ze waren op de hoogte van de Uber. En ze zijn me vast vanaf het vliegveld hierheen gevolgd. En die suv is er om me naar de vrouw uit de trein te brengen, zodat die fatsoenlijk afscheid van me kan nemen met een kogel in mijn hersenen. Maar dat gaat niet gebeuren. In elk geval niet nu. Ik heb andere dingen te doen.

Hij mikte zijn telefoon in de vuilnisbak aangezien die duidelijk was gehackt en dus vergelijkbaar was met een op zijn schedel gerichte laserstraal. Hij zette hem niet uit, verwijderde de simkaart niet en trapte hem niet kapot, want nu zouden

ze tijd verspillen op zoek naar het apparaat (en dus naar hem, zouden ze denken), tot in deze afvalbak. En zonder zijn gezichtsherkenningsauthenticator en zijn wachtwoord om zijn cloud in te komen was de telefoon een zinloos geval in plaats van een schat aan gegevens.

Devine verliet het gebouw aan de achterkant, zocht een ouderwetse taxistandplaats op aan de voorkant van nog weer een ander duur hotel in Northern Virginia en stapte bij de voorste taxi in.

Hij gaf de chauffeur het adres en zei: 'Rij zo snel als de wind, vriend.'

'Ik krijg liever geen boete,' zei de man, terwijl hij Devine via de achteruitkijkspiegel opnam.

Devine liet zijn badge zien. 'Maak je geen zorgen, die krijg je niet. En nu rijden.'

De chauffeur bekeek het gebosseleerde symbool van overheidsgezag.

'Dus jij bent een grote jongen?' vroeg hij.

'Vandaag wel,' antwoordde Devine.

2

Tijdens de hele rit bleef Devine waakzaam opletten terwijl ze over de hoofdstedelijke randweg stoven met duizenden andere auto's op de tredmolen die bekendstaat als het hoofdstedelijke spitsuur, maar die zich in feite over meer uren uitstreckte dan welke vermoeide forens ook wenste toe te geven. Dat was een van de redenen waarom Devine nooit een kantoorbaan had willen hebben.

Toen ze de snelweg verlieten, wist hij dat niet meer zo zeker.

Annandale bestond uit een reeks door immigranten opgezette winkeltjes en restaurants waar tientallen internationale keukens werden aangeboden waarvan de geuren voortdurend hongerigen aanlokten. Dat deel van de US50 was een eeuwig verstopte verkeersader vol vermoeide reizigers die rechtstreeks op weg waren naar of van het hart van de hoofdstad. Elke reden om Annandales doodnormale activiteiten op het terrein van commercie en forenzen met iets clandestiens in verband te brengen leek te ontbreken.

Dat was dan ook het punt, en de enige reden waarom Devine daar was.

Hij verraste de chauffeur door contant te betalen en stapte uit, waarbij hij zijn blik van voor naar achter liet gaan om eventuele dreigingen op te sporen.

Het winkelcentrum zag er net zo uit als duizenden andere van dat soort plekken in heel Amerika, waar goedkoop en nutteloos de alomtegenwoordige stijl was van een land dat aan het uiteenvallen was in het puin van de kapitalistische

overdaad. Het kantoortje dat daar was gevestigd was zo opvallend dat je het bestaan ervan drie, vier voetstappen verderop alweer vergeten zou zijn.

Dat was ook de beoogde reactie.

In de etalage stond een bordje met ALLEEN OP AFSpraak.

Om deze kleine poging tot misleiding moest Devine glimlachen, terwijl er verder weinig te glimlachen viel.

Dit was een van de plekken vanwaaruit het Office of Special Projects opereerde, de piepkleine, hoogst geheime onderafdeling onder de overvolle circustent van Homeland Security, het conglomeraat van de overheids wereld dat wemelde van de afdelingen die met een of andere afkorting werden aangeduid.

Devine betwijfelde dat er veel mensen bij Homeland Security zaten die zelfs maar op de hoogte waren van het bestaan ervan. Hij werkte voor die kleine, praktisch ingestelde organisatie die met de grote jongens kon meekomen en dat vaak ook deed. Zijn diensten waren echter niet compleet vrijwillig.

Devine was een afmaker, spion, fixer en onderzoeker, en soms moest hij iemand vermoorden om zelf te kunnen blijven ademen of een missie af te ronden. Daar probeerde hij niet te veel over na te denken, net zomin als hij dat had gedaan toen hij uit naam van zijn land een uniform had gedragen. Maar doden was doden, wat de reden ook was, nobel of wreed of een combinatie daarvan. Als je daar geen gevoelens bij kreeg, was je misschien niet in staat om wat dan ook te voelen en kreeg je iets weg van Ted Bundy, John Wayne Gacy of Jeffrey Dahmer, en dat was nooit een van zijn levensdoelen geweest.

Binnen ging hij tegenover Emerson Campbell zitten in een kantoor dat was ingericht met gebutste tweedehands overheidsspullen. Zijn baas was een gepensioneerde tweesterren-generaal wiens afkeer van stompzinnige politieke spelletjes binnen het leger hem een welverdiende gooi naar een derde

en vierde ster had gekost. Hij had kortgeknipt staalgrijs haar, de klauwen van een bouwvakker en een stierennek, en een fluisterstem die angstaanjagender was dan de speekselrijke bariton van een drilmeester. Hij verdiende een luxueuzere omgeving, maar Devine wist dat de man daar geen bal om gaf. Hij had oorlogen uitgevchten in helse omgevingen; indrukwekkend kantoormeubilair en muren vol opschepperige foto's zoals ze die op het hoogste niveau in het Pentagon hadden deed Campbells innerlijke naald nog geen millimeter uitslaan.

Hij nam Devine behoedzaam op. 'Onderweg nog problemen tegengekomen?'

'Afgezien van het feit dat ze kennelijk precies weten wat ik ga doen, geen centje pijn. Ik heb trouwens een nieuwe telefoon nodig. Mijn oude ligt in een vuilnisbak in Reston. En een nieuwe creditcard. Die hebben ze vast ook gehackt.'

Campbell verstuurde een bericht en een minuut later kon Devine een nieuwe telefoon en creditcard in ontvangst nemen.

Devine stopte ze weg en zei: 'Die assistent van u, Dawn Schuman. U dacht dat zij het lek was waar ik mee te maken heb?'

'We hebben haar niet gevonden. Of haar lijkt. Nog niet. Maar het lijkt duidelijk dat zij het is. Ik heb er nog steeds moeite mee te geloven dat zij is omgeturnd, maar er is geen andere verklaring voor haar verdwijning.'

'Dus dan heeft ze met mijn telefoon geknoeid voordat ze ervandoor ging?'

'Of ze gaf de types met wie ze te maken had de informatie die ze nodig hadden om hem te kraken.'

'Dan mag ik kennelijk van geluk spreken dat de vrouw uit de trein geen naald met vloeibare fentanyl in mijn donder heeft gestoken toen ze dat briefje in mijn zak stopte.'

'Ik kijk er ook echt van op dat ze die kans hebben laten lopen,' merkte Campbell op.

‘En u bent hopelijk ook opgelucht,’ zei Devine koeltjes.

Campbell nam hem met een strakke blik op militaire wijze van top tot teen op, maar toen verscheen er uit het niets een zweem van begrip, zelfs van medeleven op zijn gezicht. ‘Moet je horen, Devine. Ik snap dat je hier kwaad over bent en daar heb je alle recht toe. Maar we doen er echt alles aan om dit zo snel mogelijk op te lossen.’

‘Fijn, want ik weet niet zo zeker dat ik erop kan rekenen dat ze idioten blijven sturen die ik kan doden voordat zij mij doden.’

‘Ik snap je frustratie, soldaat. Heus waar.’

‘Dan zit mijn werk wat dat aangaat erop, meneer.’ Hij nam vier seconden de tijd om in te ademen om de woede in zijn borstkas te laten betijen. ‘Wat nu?’

‘Een nieuwe opdracht. Aan de Westkust.’

‘Waarom? Om me hier zo ver mogelijk vandaan te krijgen?’

‘En om je op een plek te krijgen waar je nodig bent. Om iemand te beveiligen.’

‘Dus nu ben ik ineens een chique lijfwacht?’

‘En misschien wordt het wel een nostalgische toestand voor je.’

‘Oké, u hebt mijn volle aandacht.’

‘Danny Glass. Zegt die naam je iets?’

Devine knikte. ‘Irak. We zijn elkaar tijdens een missie tegengekomen. Hij heeft ons allemaal het leven gered met wat hij daar heeft gedaan. Ik heb hem aanbevolen voor een eervolle vermelding. Wat heeft hij hiermee te maken?’

‘Hij heeft kort na de slag waar jij aan refereert het leger verlaten. En hij heeft geen beste reputatie.’

‘Ik heb indertijd wat geruchten over hem gehoord, maar ga uw gang.’

‘De overheid gaat een fors proces tegen hem aanspannen in Seattle. Een vriendje van me bij Justitie heeft contact opgenomen. Hij wilde weten of ik iemand wist die geknipt was voor

deze missie. Hij had het erover dat Danny Glass bij de zaak betrokken was, en ik herinnerde me dat jij Glass had meege- maakt toen je nog bij het leger zat. Het leek me een goede combinatie. Dat zei ik tegen hem en hij was het ermee eens.'

'En vertrouwt u dat vriendje van u?'

'Ja. We hebben samen gediend voordat hij overstapte naar de kant van de burgers. Ik heb eens zijn leven gered.'

'In een gevecht?' vroeg Devine.

'Nee, op de snelweg bij L.A. Een voorval met een agressieve weggebruiker.'

'Aha, en wat nog meer?'

'Glass heeft een nichtje, Betsy Odom, twaalf jaar oud. Haar ouders zijn onlangs gestorven, en Glass is haar enige nog levende familielid. Hij wil haar voogd worden en haar uiteindelijk adopteren.'

'En waarom is Justitie daarin geïnteresseerd?'

Campbell haalde een ouderwets papieren dossier uit zijn bureau tevoorschijn en legde dat voor hem neer. 'Om heel eerlijk te zijn weet ik er niet het fijne van, en dat bevalt me absoluut niet. Zo deden we die dingen niet toen we nog in uniform waren, alleen is dat kennelijk iets waar we bij dit soort gezamenlijke operaties mee moeten leven. Maar dit gezegd hebbende ga ik er echt alles aan doen om een vollediger plaatje te krijgen. En alles wat ik te weten kom, krijg jij meteen te horen. Ik hou er niet van om mijn mensen op grond van halfslachtige briefings het gevaar tegemoet te sturen.'

Devine ontspande zich en leunde naar achteren. Hij had heel veel respect voor deze man, die in sommige opzichten een oudere versie van hemzelf was. En Campbells laatste woorden hadden wat Devine betreft precies de juiste geruststellende toon getroffen.

'Nou ja, wat heb ik anders te doen dan tijd te verspillen en bloed te vergieten, meneer? Laten we beginnen.'

3

Twee avonden later liep Devine resoluut een steile, glibberige straat in Seattle op, terwijl de met een zeeblauw laagje geverniste duisternis hem omhulde als een fort van lakens dat een kind gebouwd had. De hellingshoek van bijna vijfenveertig graden zorgde ervoor dat zijn hartslag opliep. In elk geval droeg hij geen rugzak van vijfendertig kilo, maar slechts een beker koffie van anderhalf ons.

Achter hem was een haven vol commerciële, militaire en recreatieve activiteiten op nautisch terrein. Voor hem lag de rest van de stad over diverse heuvels uitgespreid als een modern fort met duidelijk uitzicht op naderende legers. Hij logeerde zelf in een hotel en was nu op weg naar een ander hotel om iemand te spreken. Nou ja, eigenlijk twee mensen. Hij wist heel weinig, maar dat in elk geval wel.

De vlucht was zonder incidenten verlopen. Vijf uur in een A320 van United Airlines. Campbell had getrakteerd op eerste klas, zodat Devine zijn lange benen kon strekken. Hij had zichzelf ook de luxe gegund van een biertje, aangezien die in dat deel van het vliegtuig gratis waren. Het was hoe dan ook te verkiezen boven een ondergekotste stoel in een afgeladen Air Force C130, maar dat gold ook voor een tweedeklas plek of zelfs een ritje op de verdomde vleugel.

Seattle was in deze tijd van het jaar altijd kil, regenachtig en mistig. Devine was hier vaker geweest en vond het in bepaalde opzichten een boeiende, qua sfeer samenhangende stad. Maar zoals voor elke grote metropolis gold, kon je altijd zon-

der veel waarschuwing zomaar ergens door worden besprongen.

Hij had zijn bestemming opgespoord in een deel van de stad dat nog in afwachting was van een volledige opknopbeurt. Het hotel met drie verdiepingen zat ingeklemd tussen een vapewinkel en een cannabisuitgiftepunt met nepklimop tegen de bakstenen buitenmuur geplakt. Die mengeling van geuren deed hem denken aan die keer dat hij als onderdeel van een ontgroening op West Point in een afvalcontainer was gegooid door een stuk of vijf dronken ouderejaars die nu het bevel voerden over bewapende mannen in uniform.

De kleine, armoedige lobby was leeg, en de enige, gebutste lift die er was, was buiten gebruik. Er stonden wel een zilveren koffiekkan en een stapel kopjes op een ronde tafel met een bordje ernaast met de tekst 'WARME APPELCIDER, GA UW GANG'.

Devine ging zijn gang niet. Hij gooide zijn koffie weg en liep de trap op.

Op de tweede verdieping sloeg hij rechts af en sjokte naar het eind van de gang. Het tapijt was gescheurd en zat onder de vlekken; de muren waren aan een nieuwe laag verf toe. En de zware cannabisgeur en de weeïg zoete stank vanuit de vapewinkel waren aan beide kanten door de dunne buitenmuren getrokken en tot een bedwelmende alchemie versmolten voor de mensen die hier verbleven. Devine hield zijn adem in om niet beneveld en verslaafd te raken door alleen al lucht in te ademen.

Hij dacht het kraken van een deur te horen, het zachte geluid van een voetstap, en Devine meende ook hier en daar een paar schaduwen op te merken. Maar toch verscheen er geen concrete bedreiging, dus nam hij aan dat het te maken had met de nieuwsgierigheid van mensen die hier woonden of werkten. Hij liet de kolf van zijn Glock los en liep verder.

Hij klopte een speciale roffel op de laatste deur in de gang

en kreeg er een andere voor terug, die hij beantwoordde met een andere combinatie van klopjes. Hij had een beetje het gevoel dat hij in een spionagefilm uit de jaren zestig zat, maar een geheime klop kon je in elk geval niet hacken. De deur ging open zo ver als het dunne deurkettinkje het toeliet en er gluurde een vrouw naar buiten.

‘Travis Devine?’

‘Jawel, mevrouw.’

‘Je ID?’

Die haalde hij tevoorschijn. Zij maakte de ketting los, trok de deur helemaal open en gebaarde dat hij binnen moest komen. Ze stak haar hoofd naar buiten en keek de gang door, waarna ze de deur dichtdeed en afsloot.

Hij zag dat ze een donkerkleurige Sig 9mm met een matte finish in haar rechterhand had. Ze was zo’n 1 meter 65 lang, een beetje plomp en had vermoeide trekken. Haar sliertige haar met aardig wat grijze lokken viel rond haar gezicht van ergens boven de veertig. Ze zag eruit of ze te weinig sliep en ongelukkig was, en dat alles in één enkele grauwe verpakking.

Ze stak haar wapen terug in de holster en liet hem haar legitimatiebewijs zien. ‘Special agent FBI, Ellen Saxby.’

Devine liet zijn blik door het kamertje gaan, langs het versleten kleed, de oude meubels, en een alomvattende sfeer van verwaarlozing. Vervolgens zag Devine een half opgegeten broodje gehakt van Subway op een bijzettafeltje liggen. Een open deur bood uitzicht op een bescheiden badkamer die eruitzag alsof hij uit de jaren zeventig stamde. Ook merkte hij een dichte deur op die waarschijnlijk naar de enige slaapkamer leidde. En verder stond er nog een vlekkerige bank met een kussen en een deken erop tegen een muur van de kamer geschoven. Zo te zien was dat de nederige plek waar Saxby haar vermoeide hoofd te rusten legde.

‘Doen ze bij de FBI niet meer aan dagvergoedingen?’ vroeg hij, terwijl hij de vrouw opnam.

‘De overheid is ook aan een budget gebonden, Devine.’

Hij dacht aan zijn eersteklasvlucht hierheen, maar dat was dan ook inderdaad iets zeldzaams.

‘Dat weet ik, alleen denken de meeste Amerikanen vast dat de overheid helemaal niet aan een budget gebonden is. Waar is Betsy Odom?’

‘Die ligt even te slapen. In de enige slaapkamer.’

‘Sta jij er alleen voor?’

Ze knikte. ‘Ik heb de afgelopen paar dagen misschien bij elkaar zo’n tien uur geslapen.’

‘Waar heb je die mazzel aan te danken?’

‘Waarschijnlijk omdat ik het lievelingetje van mijn supervisor ervan beschuldigde dat hij een vrouwonvriendelijke lul was. Mijn klacht bezorgde het lievelingetje een fijne, nieuwe baan op het kantoor in New York en ik zit hier als een veredeld soort oppas in een smerige tent die moet doorgaan voor een hotel en naar wolvenpies stinkt.’

Devine leunde tegen de muur. Hij keek een beetje op van de negatieve houding van de vrouw en van het feit dat ze zulke persoonlijke informatie aan een onbekende onthulde. ‘Vertel me eens wat er aan de hand is.’

‘Ben je niet ingelicht door jouw mensen?’ vroeg ze, duidelijk verrast door zijn vraag.

‘Die zeiden dat ze niet volledig op de hoogte waren gesteld. Dus ik moet nog worden bijgepraat.’

‘Vertel maar wat je wel weet, dan kunnen we dat als uitgangspunt nemen.’

‘Aan de andere kant van die deur naar de slaapkamer ligt naar ik aanneem Betsy Odom van twaalf jaar oud. Haar ouders zijn onlangs gestorven. Het Bureau is in het meisje geïnteresseerd vanwege haar oom Danny Glass.’

‘Oké, weet je wie Danny Glass is?’

‘Ik heb hem kort meegemaakt toen hij en ik in het leger zaten.’

‘Kun je daar nog wat meer over zeggen?’

‘Ik kwam van West Point en hij was gewoon een soldaat, we hebben een keer samen gevochten in Irak. Daarna ben ik hem uit het oog verloren, maar nu weet ik dat de overheid achter hem aan zit vanwege een hele partij misdaden.’

Saxby wierp een blik op de deur van de slaapkamer en begon heel zacht te spreken. ‘Op dit moment is hij de verdachte in een federale zaak wegens deelname aan een criminele organisatie die binnenkort hier in Seattle gaat beginnen. Van oorsprong stond het in New York op de rol, maar de zaak is naar een ander arrondissement verplaatst en nu zitten we dus hier aan de Westkust. Glass is op borgtocht vrij omdat hij zich de beste advocaten kan veroorloven. Maar hij heeft weinig bewegingsvrijheid. Hij heeft oneindige financiële middelen en een privéliegtuig. Dus ze hebben zijn paspoort ingenomen en hij heeft een elektronische enkelband om. Eén misstap en hij draait de nor in.’

‘Ik heb begrepen dat hij de voogd van zijn nichtje wil worden, met adoptie als doel.’

‘Ja. Hij heeft een aanvraag ingediend voor noodvoogdij voor een minderjarige.’

‘Wat betekent dat precies?’

‘De staat Washington heeft een paar jaar geleden zijn wetten en procedures rondom voogdij gewijzigd. Normaal gesproken kost het nu zestig dagen om een aanvraag voor voogdij af te ronden. Maar dat kun je omzeilen door een noodaanvraag in te dienen, en dat heeft Glass gedaan. Als die wordt toegekend, is zo’n noodvoogdij meestal zestig dagen geldig. Dat is de reden waarom Glass ook een zogenoemde voogdij voor minderjarigen heeft aangevraagd. Die twee zaken heeft de rechtbank die daarover gaat samengevoegd, wat gebruikelijk is.’

‘Maar hij heeft niet de voogdij over Betsy. Die heeft het Bureau. Hoe komt dat?’

‘Op de dag dat de Odoms stierven, stapte Justitie naar de rechtbank om de FBI de tijdelijke voogdij te verlenen. Maar haast voordat de inkt op onze noodaanvraag droog was, kwamen de advocaten van Glass erachter dat wij haar voogd waren. En aangezien Betsy boven de twaalf is, kreeg ze de dag daarop de melding dat Glass haar voogd wilde worden en ons eruit wilde werken.’

‘Dat zal geen verrassing zijn geweest.’

‘Maar verdacht was het ook. Het leek wel of hij wist dat haar ouders zouden sterven en dat hij van tevoren alles in stelling had gebracht.’

‘Hebben jullie daar bewijzen voor?’

‘Was het maar waar.’

‘Kan hij haar voogd worden? En haar adopteren? Ik bedoel, die kerel is een schurk.’

‘Dat zegt men in elk geval wel. De strafzaak heeft nog niets opgeleverd, en tot die tijd ben je onschuldig. Dus strikt genomen is hij wat de rechtbank aangaat zo zuiver op de graat als maar kan.’

‘Maar de rechter kan die strafzaak toch in zijn overwegingen betrekken?’

‘Nou en of. En we hopen dat dat volstaat om te voorkomen dat hij haar voogd wordt.’

‘Jullie hebben de voogdij gekregen op de dag dat haar ouders stierven. Hoe kan dat zo snel?’

‘We zitten al jaren achter Glass aan en wisten alles over zijn zus en zwager. Toen zij onlangs onder verdachte omstandigheden een hoop geld kregen, hebben we ze weer op de korrel genomen. Toen ze stierven, heeft Justitie al haar juridische trucs van stal gehaald en ik werd hierheen gestuurd om voogd te worden van een meisje dat ik nog nooit had gezien.’

‘De Odoms kwamen onder verdachte omstandigheden aan een hoop geld, zei je?’

‘We vermoeden dat dat geld van Glass kwam, maar bewij-

zen hebben we niet. Misschien was het smeergeld omdat ze iets belastends over hem wisten. Het geld werd gebruikt voor de aankoop van een huis en een auto.'

'En waarom is het meisje precies van belang voor jullie?'

'Ze heeft misschien iets gehoord. Iets gezien. Stel dat ze een gevaar is voor Glass, of dat hij denkt dat ze dat is? Daarom hebben we ingegrepen.'

'Hebben jullie iets in die richting uit haar gekregen?'

'Nee. Ze is nogal zwijgzaam.'

'Wat zijn eigenlijk precies de misdaden waar Glass van verdacht wordt?'

'In de zaak wegens deelname aan een criminele organisatie wordt hij beschuldigd van op grote schaal drugs maken en verspreiden, afpersing, fraude, omkoperij, mensensmokkel, en historische voorwerpen uit het Midden-Oosten en Azië stelen en verkopen, om maar wat te noemen. Glass heeft een reeks legale ondernemingen in allerlei soorten en maten, en wij geloven dat de illegale inkomsten via die weg worden witgewassen.'

'Dus hoe kan een rechter haar nu door zo'n kerel laten adopteren?'

'Er zijn geen garanties, Devine, maar we hebben wel een potentiële troef in handen.'

'Wat dan?'

'Betsy mag ook haar zegje doen.'

'Wil ze eigenlijk met hem mee?'

'Geen idee. Zoals ik al zei, laat ze zich niet in de kaart kijken. Daarom zei ik ook dat het een potentiële troef is.'

'En ik ben hier om Betsy naar een ontmoeting met haar oom te begeleiden?'

'Ja. Morgen bij het Four Seasons.'

'Waarom hebben ze mij nodig? Jij bent haar voogd.'

'Wanneer een paar loeizware gorilla's als de FBI en Homeland Security met elkaar in het strijdperk treden, weet je maar

nooit wat er gaat gebeuren, Devine. En wat is er eigenlijk zo speciaal aan jou dat je deze klus hebt gekregen?’

‘Dat zal wel zijn omdat ik Glass nog ken uit onze tijd in het leger in Irak. Ik neem aan dat de grote bazen dachten dat dat misschien van pas zou komen. Hoe zijn haar ouders eigenlijk overleden?’ vroeg hij.

‘Dwayne en Alice Odom zijn in hun auto aan een overdosis gestorven. Het schijnt dat Betsy nog geprobeerd heeft om ze met Narcan bij te brengen. Ik heb gehoord dat dat niet de eerste keer was dat ze dat heeft gedaan. Ze schijnen een forse dosis fentanyl te hebben geslikt, dus die waren er geweest zodra dat spul in hun bloedbaan terecht kwam. Ze zijn voor haar ogen gestorven.’

‘Goeie god. Dat is voor wie dan ook behoorlijk traumatisch, en zeker voor een kind.’

‘Tot dat moment was hun leven nogal een klerezooi. Ze verhuisden voortdurend. Soms waren ze dakloos. Geen idee hoe Betsy kans heeft gezien om regelmatig naar school te gaan. Wat we wel weten, is dat Glass en Dwayne Odom niet echt close waren. Glass was een stuk ouder dan zijn zus. In hun jeugd was hij een soort beschermende grote broer.’

‘Dus broer en zus waren wel close?’

‘Blijkbaar. Maar Dwayne verscheen ten tonele toen Glass nog in het leger zat en pakte Alice volledig in. Dwayne was ook jaren ouder dan Alice. Hij had heel wat van het leven gezien, terwijl zij behoorlijk beschermd was opgegroeid en nogal naïef was. Ik vermoed dat Alice iets in Dwayne zag wat ze wilde hebben. Ze trouwden, en een poosje later kregen ze Betsy.’

‘Kan ik haar spreken?’

Een geluidje zorgde ervoor dat Devine opkeek naar de slaapkamerdeur. Die stond nu open. En daar stond Betsy, met haar kastanjebruine krullen, haar sproeterige huid en een rond, emotieloos gezicht, strak naar hem te staren.